

BISERICA DE ASTAZI

Am avut un timp minunat în tabără, fiindcă cei care au predicat au făcut-o în mod minunat. Nivelul de propovăduire a fost extraordinar, iar fratele Wayne a făcut o afirmație care m-a atins, de aceea, în seara aceasta aș vrea să dezvolt câteva lucruri bazându-mă pe ea.

El a spus: „M-am săturat să aud pe toată lumea spunând că tinerii sunt biserica de mâine! Tinerii sunt biserica de astăzi pentru că niciunul dintre noi nu reprezintă biserica de mâine!”

Când a spus aceasta, m-am gândit: „Ceea ce a spus el nu este pentru tineri, ci este pentru mine.” Fratele Branham a spus că problema cu creștinii este întotdeauna aceeași: ei privesc înapoi la ceea ce a făcut Dumnezeu și înainte la ceea ce va face, dar pierd din vedere ceea ce face acum.

Astfel, în seara aceasta aș vrea să iau ca subiect: **„Biserica de astăzi”**, iar pentru aceasta vom merge în [Luca 4.16-21](#):

„A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească...”

Pentru mine este extraordinar faptul că Isus obișnuia să meargă la sinagogă în ziua de Sabat. El putea citi sulurile acasă, dar obișnuia să meargă la biserică. Amin!

Cuvântul nu ne dă nici un alt tipar, ci acesta este tiparul care a fost arătat și stabilit pentru toate timpurile.

„...și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii,

să dau drumul celor apăsați

și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El.

Atunci, a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.”

Puteți să vă așezați.

Fratele Branham a predicat un mesaj referitor la acest verset și anume: „Astăzi s-a împlinit această Scriptură”, iar noi știm ce a spus acolo.

În continuare, aș vrea să ne aplecăm puțin asupra acestui verset. Lui Isus I s-a dat un sul și El a început să citească din cartea prorocului Isaia, iar ceea ce citea era o profeție. Apoi, când a terminat de citit, El s-a uitat la mulțime și a spus: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.”

Oamenii stăteau acolo și ascultau un Om care citea din Scripturi, dar când a terminat de citit, le-a spus: „Aceasta s-a împlinit astăzi!” Fiecare profeție care a fost dată spunea: „Cândva în viitor se va întâmpla aceasta. Într-o zi, se va întâmpla aceasta”, dar Isus a stat acolo și a spus: „Ceea ce a profețit Isaia cu sute de ani în urmă, s-a împlinit astăzi.”

Indiferent ce se întâmplă, fiecare profeție dată trebuie să aibă o zi a împlinirii. Profetul a spus: „O fecioară va naște...”, deci trebuia să vină o zi în care o fecioară avea să nască, iar când s-a întâmplat aceasta, El a putut spune: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.”

Dar aceasta nu a fost numai pentru fratele Branham sau numai pentru Isus Hristos, ci are loc de fiecare dată când se împlinește o Scriptură, iar atunci are loc o anunțare publică: „Astăzi s-a împlinit această Scriptură!” Însă trebuie să existe oameni care să împlinească acel Cuvânt. Amin!

În mesajul „Care este atracția de pe munte?” scrie:

„Ce s-a întâmplat pe Muntele Sunset? Dumnezeu Își confirmă Cuvântul Său.

Despre aceasta este tot acest zgomot. Observați, este Dumnezeu care împlinește din nou Cuvântul Său făgăduit în Apocalipsa 10.1-7: „În zilele în care va răsună Mesajul îngerului al șaptelea, se va încheia taina lui Dumnezeu.” Taina ascunsă a Apocalipsei 10.1-7, ultimul Mesaj pentru ultima epocă a Bisericii se împlinește întocmai. În această epocă, se împlinește întocmai Luca 17.30: „Ziua în care va fi descoperit Fiul omului.”

Fratele Branham predica mesajul intitulat: „Care este atracția de pe munte?” fiindcă a primit acest titlu când s-a dus să mănânce. În timp ce pleca la masă, s-a uitat la plăcuțele de înmatriculare a mașinilor care erau parcate în jurul Tabernacolului și a văzut că toate acele mașini erau venite din diferite state, așa că a început să se întrebe: „Care este atracția? Ce-i adună pe oameni? Ce îi atrage?” Aceasta l-a făcut să predice mesajul „Care este atracția de pe munte?”, în care a început să vorbească despre Muntele Sunset și despre Norul care a apărut când au coborât îngerii și l-au luat în acea constelație unde i s-a spus să se întoarcă în Est pentru deschiderea Peceților. Fratele Branham a privit în urmă și se întreba: „Ce este aceasta? Ce s-a întâmplat pe Muntele Sunset?” El era în anul 1965, iar evenimentul acela a avut loc în anul 1963, dar privea înapoi și întreba: „Ce s-a întâmplat acolo?”

Dacă vreodată ați avut îndoieli cu privire la ceea ce s-a întâmplat acolo, să ascultăm ce a spus profetul, pentru că el ne-a explicat ce s-a întâmplat pe Muntele Sunset:

„Ce s-a întâmplat acolo? Despre ce este tot acest zgomot? Dumnezeu Își îplinea din nou Cuvântul făgăduit.”

Care Cuvânt făgăduit? Cuvântul făgăduit în Apocalipsa 10.1-7 s-a împlinit pe Muntele Sunset. Ce s-a întâmplat acolo? Acela era Dumnezeu, Hristos care a venit jos pentru a descoperi sau pentru a întregi profetia din Apocalipsa 10.1-7.

Fratele Branham a întrebat: „Ce s-a întâmplat?” Aceasta este ceea ce s-a întâmplat: este exact același lucru pe care l-am văzut atunci când Isus a luat sulul și a spus: „Astăzi s-a împlinit această Scriptură.” Aici, noi privim exact la același lucru. Fratele Branham știa în ce ceas, în ce moment trăia; știa ce Scripturi se făceau trup, iar întrebarea care se ridică este: Noi știm? Acum, noi putem spune ceea ce a spus profetul, pentru că el ne-a spus ce s-a întâmplat pe Muntele Sunset, ne-a spus că era Dumnezeu care Își îplinea Cuvântul din Apocalipsa 10.1-7, dar

Scripturile noastre? Ce putem spune despre profețiile ulterioare, care se împlinesc mai departe?

Noi putem vorbi despre Apocalipsa 10.1-7, dar fratele Branham a spus: „Aceasta s-a împlinit.” Putem vorbi despre Maleahi 4, dar fratele Branham a spus: „Aceasta s-a împlinit.” Putem vorbi despre Luca 17.30, dar el a spus: „Aceasta s-a împlinit.” Întrebarea care se ridică este: Ce putem spune despre Scripturile noastre, despre profețiile noastre? Aleluia!

Aș vrea să vă citesc aceasta din nou. „...este Dumnezeu care împlinește din nou Cuvântul Său făgăduit.” Ce îplinea Dumnezeu?

„...este Dumnezeu care împlinește din nou Cuvântul Său făgăduit în Apocalipsa 10.1-7: „În zilele în care va răsună Mesajul îngerului al șaptelea, se va încheia taina lui Dumnezeu.” Taina ascunsă a Apocalipsei 10.1-7, ultimul Mesaj pentru ultima epocă a Bisericii...”

Mai există un alt Mesaj care trebuie să vină?

„...ultimul Mesaj pentru ultima epocă a Bisericii, se împlinește întocmai”, acest ultim Mesaj, deschiderea Peceților. „...ultimul Mesaj pentru ultima epocă a Bisericii. În această epocă, se împlinește întocmai Luca 17.30: „Ziua în care va fi descoperit Fiul omului.”

Așadar, descoperirea Peceților a fost descoperirea Fiului omului.

Mai jos, în același mesaj, fratele Branham a spus:

„Dumnezeul cerului a făgăduit că timpul de seară va avea Lumini de seară. În urmă cu trei ani, această taină era o profeție. Ce timp este acesta, domnilor?”

Aici, fratele Branham vorbește despre un mesaj pe care l-a predicat în decembrie 1962. El era în iulie 1965 și întreba: „Ce se petrece? Trebuie să existe Lumini de seară.” „În urmă cu trei ani, această taină era o profeție. Ce timp este acesta, domnilor?”

Când a predicat acel mesaj, l-a numit inițial „Domnilor, acesta este semnul sfârșitului?” Aceasta a fost întrebarea lui. I se spusese șase vise pe care le-a tălmăcit și care au fost încununete cu o vedenie, iar atunci a știut că trebuia să meargă în Vest. Vedenia i-a spus că trebuia să meargă în Vest, iar după aceea,

Dumnezeu l-a vizitat în camera sa. Când s-a trezit, era într-un colț și era atât de pierdut încât nici măcar nu a știut cum a ajuns acolo.

Dumnezeu îi vorbea și îi aducea descoperiri. Visele i-au fost spuse în ordine, dar nu i-au fost spuse într-o singură zi, ci șase oameni diferiți au venit și i-au relatat șase vise diferite, toate vorbind despre același lucru. Apoi, în timp ce era în camera sa, a avut acea experiență care aproape l-a scos afară din camera sa. Prezența lui Dumnezeu a fost atât de puternică, încât fratele Branham a fost pe punctul să leșine, dar atunci nu a știut ce era.

A fost o bubuitură, iar mai întâi, a văzut acele păsărele mici care au zburat spre Est; au fost șapte păsărele. Apoi, au venit porumbeii, păsări mai mari, dar și aceștia au zburat spre Est, iar după ele a văzut îngerii care veneau în formă de piramidă. Ei l-au luat sus, iar atunci a auzit o bubuitură care l-a făcut să spună: *„Doamne, dacă acesta este sfârșitul vieții mele, nu voi spune nimic, dar dacă este vorba de înaintarea slujbei mele, îngăduie ca puterea Ta să se întoarcă din nou.”* Apoi a spus: *„Aproape că m-a scos afară din cameră.”*

După aceea, fratele Branham a venit și a predicat acest mesaj în care a povestit cele șase vise și vedenia, după care a început să vorbească despre faptul că va merge în Vest și a spus: *„Acesta este timpul în care trebuie să fie descoperite cele șapte tunete necunoscute, cele șapte tunete tainice din Apocalipsa 10?”* Apoi a zis: *„Domnilor, acesta este timpul sfârșitului? Acesta este timpul pentru această profeție?”* El a început să așeze lucrurile și a spus: *„În urmă cu trei ani, această taină era o profeție. Ce timp este acesta, domnilor?”* Vedeți, în acest mesaj, el se întreba: *„Este acesta timpul în care aceste șapte Tunete tainice vor păși în față?”* și a repetat de mai multe ori: *„Acesta este timpul?”*

„Domnilor, ce timp este acesta? Dar acum este istorie, a trecut.”

În urmă cu trei ani, adică în timpul când a predicat *„Ce timp este acesta, domnilor?”*, *„taina era o profeție, dar acum (în anul 1965), este istorie, a trecut.”*

Totuși, oamenii continuă să se întrebe: *„Au fost descoperite Tunetele?”* Ele au fost descoperite. *„Au fost deschise Pecițile?”* Da, au fost deschise. Amin!

Aceasta a spus profeția: că el avea să meargă și să primească descoperirea celor șapte Peciți, dar „acum” (adică în anul 1965), aceasta nu mai era o profeție, ci era istorie.

Fratele Branham stătea într-o joncțiune a timpului, într-un punct de tranziție și a prins tranziția. El știa unde ne aflăm. Noi nu mai așteptăm Apocalipsa 10.1-7, nu mai așteptăm epoca a șaptea a Bisericii, nici mesagerul celei de-a șaptea epoci, nici Maleahi 4 sau Luca 17. El știa atunci că noi nu mai așteptăm aceste lucruri pentru că au trecut, s-au împlinit, sunt istorie. La cinci luni după ce a spus aceste lucruri, Dumnezeu l-a scos pe fratele Branham din scenă. De ce? Pentru că toate acele Scripturi au fost împlinite, au trecut.

„Făgăduința este împlinită. Ce timp este acesta, domnilor, și care este atracția? Dumnezeu împlinindu-și Cuvântul! El este Același ieri, azi și în veci.”

Amin! Doriți să vorbim despre Maleahi 4? Eu pot spune că aceasta este istorie. Vreți să vorbim despre Apocalipsa 10.1-7? Eu aș spune că și aceasta este istorie, dar dacă vreți să vorbim despre Apocalipsa 10.8, aș spune că aceasta este ziua de azi. Aceasta este ziua în care trăim noi, aceasta este „Astăzi s-a împlinit această Scriptură în auzul urechilor noastre.”

Să mergem împreună în Apocalipsa 10. Aceasta nu mai este o epocă a bisericii, ci este epoca Miresei, este timpul în care un grup de oameni vor spune: „Eu nu sunt un credincios din epoca Laodicea, aceasta nu este epoca trezirii pentecostale! Noi am trecut dincolo de ea, epoca aceea este istorie.”

Astăzi, noi suntem într-o altă poziție și știm unde ne aflăm. Astăzi, nu mai suntem într-o epocă a bisericii în care trebuie să privim în urmă și să spunem: „Oh, aceasta este ceea ce s-a întâmplat acolo!” Wesley nu a știut că se afla în a șasea epocă a Bisericii; nu știa că era mesagerul al șaselea, mesagerul pentru epoca a șasea a Bisericii. Luther nu a știut că era în epoca a cincea; el nu a știut că era mesagerul celei de-a cincea epoci a Bisericii. Dar noi am primit mesagerul care știa că el era mesagerul al șaptelea, mesagerul epocii a șaptea a Bisericii. El a știut că era Glasul îngerului al șaptelea, a știut că era Maleahi 4; el a știut cine era și a început să ne spună că mai important decât cine era el este cine suntem noi și ce Scripturi împlinim astăzi. Noi nu suntem ca poporul care avea să-l asculte pe Luther. Acolo a izbucnit o trezire și apoi au știut că acceptau Adevărul. Ei nu știau că erau în epoca a cincea, nu cunoșteau numele cetății (Sardes) care reprezenta epoca lor și nu cunoșteau numele mesagerului pentru epoca lor; ei nu cunoșteau perioada de timp pe care a avut-o epoca lor, dar epoca noastră este diferită de aceea.

Noi am trecut dincolo de aceste epoci pentru că fratele Branham a spus: „Acesta

este semnul sfârșitului?” Frați și surori, noi am trecut dincolo de sfârșit. Îngerul acela puternic a venit jos și a spus: „Nu va mai fi timp!” pentru că era încheierea epocilor denominaționale, a epocilor Bisericii, era un sfârșit și o trecere dincolo. Amintiți-vă că Scriptura spune: „Spre seară se va arăta Lumina.” Care seară? A epocilor Bisericilor. Timpul de seară a perioadei neamurilor, timpul de seară a tuturor acestor lucruri, iar în acest timp de seară va fi Lumină. La apusul soarelui, pe Muntele Sunset, a început să apară, să izbucnească Lumina. El a spus că era o zi posomorâtă, o zi înnourată, o zi în care nu era nici întuneric, nici lumină, o zi acoperită de nori, fiindcă Lumina a fost ascunsă timp de șapte epoci ale Bisericii, era dincolo de nori. Lumina a răsărit la înviere, la înviere am avut o Lumină strălucitoare, iar apoi s-a pierdut printre nori. Dar acum, la apusul soarelui, Lumina a coborât jos din spatele norilor și și-a făcut apariția pe Muntele Sunset.

De fiecare dată când există un apus, dacă mergem puțin mai departe spre Vest, acel apus este și un răsărit, iar fratele Branham a venit și a predicat mesajul „Este răsăritul Soarelui.” Amin!

A fost un Mesaj al apusului pentru lume, pentru epocile Bisericii, un apus pentru denominațiuni, dar pentru noi a fost răsăritul Soarelui, a fost începutul unei zile complet noi, pentru noi a fost ziua a opta. Amin! Aleluia!

Fratele Branham a spus: „Ce înviere a fost aceea!”, după care a adăugat: „Dar ce înviere este aceasta!” El nu a spus: „Va fi”, ci „este”. Aleluia!

Câți dintre noi am avut o înviere duhovnicească? Înviați din denominaționalismul întunecat la Lumina Evangheliei glorioase a lui Isus Hristos. Amin! Duhul meu a plecat deja acolo unde va pleca și trupul meu într-o zi.

Acum haideți să citim din Apocalipsa 10.1-8:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

În mână ținea o cârtică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ...”

Acest Înger puternic nu este nimeni altul decât Hristos. El este Îngerul puternic.

„...și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte

tunete au făcut să se audă glasurile lor."

Amin! Noi știm că acest Înger a venit jos și că El este Hristos. În ce chip a venit Hristos? În chipul unui Înger puternic. Nu este în chip de Miel, nici în chipul Omului din Nazaret, ci a venit în chipul unui Înger puternic, iar noi vedem că acest Înger puternic răcnește, strigă și răcnește cum răcnește un leu. Acum, El nu a venit ca Miel, ci ca Împărat, ca Leul din seminția lui Iuda. Amin! Deci, acest Înger puternic care a venit jos acum, este Hristos.

„Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!”

Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer

și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,

ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.”

Ce este aceasta? O profeție. Dar noi am văzut că **fratele Branham a spus că aceasta este deja istorie**, a trecut, este istorie.

Acum, haideți să mergem la ceea ce se împlinește astăzi:

„Și glasul pe care-l auzisem din cer mi-a vorbit din nou și mi-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă în picioare pe mare și pe pământ!”

Ce era Cartea cu care a venit? Ce era Cărticica din mâna Sa? Cartea Răscumpărării, Cartea Vieții Mielului, făgăduințele pentru Mireasa lui Isus Hristos, iar acum, El a spus: *„Du-te și ia Cărticica din mâna Lui!”*

El a venit cu o Carte deschisă în mâna Sa, El fiind Singurul care era vrednic să rupă Pecețile acestei Cărți a Răscumpărării. Noi știm că răscumpărarea a fost pecetluită după ce Cartea a fost pierdută de Adam; Ea a fost pecetluită într-o taină pentru ca nimeni să nu poată vedea ce este inclus în răscumpărare, cine era inclus în

răscumpărare sau cum avea să se desfășoare răscumpărarea de-a lungul a șase mii de ani. Dar a trebuit să existe un Om care să plătească prețul, iar acel Om a fost aici și El avea să rupă Pечеțile, să le îndepărteze și să deschidă Cartea. Când a venit jos cu Cartea deschisă, El nu a venit ca să păstreze făgăduințele pentru Sine Însuși, nu a venit ca să păstreze răscumpărarea pentru Sine Însuși, pentru că El a răscumpărat toată Sămânța lui Hristos, toată Sămânța lui Dumnezeu.

Așadar, El a venit jos cu o Carte deschisă în mâna Sa, iar Glasul a spus: „*Du-te și ia Cartea!*” Astăzi S-a împlinit această Scriptură în auzul urechilor noastre! Cum putem spune aceasta? Pentru că noi am luat Cartea și am mâncat-o. În gura noastră a fost dulce ca mierea, dar pântecul nostru a devenit amar. Noi am trăit acest verset! Noi am trăit acest verset! Este acesta versetul nostru? Îl trăim noi? Este aceasta viața noastră?

Când citim acest verset putem spune: „Astăzi S-a împlinit această Scriptură în auzul urechilor noastre, dar nu o spun pentru că așa spune fratele Chad și nici pentru că a spus-o fratele Branham, ci pentru că pot sta ca martor pentru aceasta.” Dacă putem spune aceasta, este timpul să devenim serioși cu Dumnezeu și să spunem: „Doamne, care este părticica mea din Cuvântul Tău? Care este porțiunea pe care trebuie s-o împlinesc eu? În ce timp ne aflăm? În ce timp trăiesc eu? Sunt încă în Laodicea sau am venit aici?

„...și mi-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă în picioare pe mare și pe pământ!”

M-am dus la înger...”

La care înger? La Îngerul puternic, la Cel care a răcnit ca un leu, la Cel care avea curcubeul Legământului deasupra capului Său, picioarele ca focul și fața ca soarele. Acesta este Hristos, Îngerul puternic. Deci, el a mers la acest Înger. Vedeți, noi nu putem lua această Carte decât de la Cel care a deschis-o. Eu nu pot să v-o dau, fratele Branham nu poate să v-o dea și nimeni altcineva nu poate face aceasta, ci trebuie să mergem noi înșine la Îngerul puternic și s-o luăm.

„M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea cărticica. Ia-o, mi-a zis el, „și mănânc-o; ea îți va amări pântecul, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.”

Noi trebuie să ținem minte că Ioan a ajuns în punctul în care a înțeles că această Carte este Cartea Răscumpărării. Acest lucru ne-a fost spus de profetul lui

Dumnezeu.

Din Apocalipsa, știm că s-a făcut o strigare: „*Cine este vrednic să ia Cartea și să-ri rupă Pecețile?*”, iar Ioan a început să plângă pentru că nici un om de pe pământ, din cer sau de sub pământ, nu a fost găsit vrednic s-o facă. Fratele Branham ne-a spus că Ioan a înțeles că dacă nu era nimeni vrednic, totul era pierdut. El știa că Aceasta era Cartea Răscumpărării și a înțeles că și el avea să fie pierdut, că toată creația avea să fie pierdută, dacă nimeni nu era vrednic să deschidă această Carte. Ioan a fost acolo și a fost martor la deschiderea Cărții; el a văzut Pecețile rupte, a văzut că Mielul a venit din mijlocul scaunului de domnie, a rupt Pecețile și a deschis Cartea, iar atunci a început să se bucure. Ioan a spus că tot cerul l-a auzit strigând, bucurându-se și slăvind-L pe Dumnezeu. El a știut ce era această Carte, a înțeles valoarea ei, a înțeles că era o Carte deschisă și a știut că era Titlul de Proprietate, a știut că Acestea sunt drepturile depline de răscumpărare.

Așadar, când s-a dus să ia Cartea, Ioan a cerut-o pentru că ajunsese în punctul în care a înțeles că avea și el o părticică în acea moștenire, a înțeles că așa cum Isus Hristos a fost vrednic să ia Cartea, a devenit și el vrednic s-o ia. Amin! El s-a dus la Îngerul puternic care a adus Cartea deschisă jos.

Îngerul puternic nu a venit să aducă această Carte ca s-o păstreze pentru Sine, ci a venit s-o aducă pentru cei care au fost învredniciți să meargă la El și s-o ceară. Amin! Și ce a spus Îngerul acela puternic? „*Ia-o și mănânc-o! **Ia această Carte, care este Mesajul orei și mănânc-o!** Mănânc-o pe toată!*”

„Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pântecul de amărăciune.

Apoi mi-a zis: „Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați.” (v. 10-11).

Astăzi s-a împlinit această Scriptură! Cine poartă Mesajul? Cine vorbește despre Cartea Răscumpărării? Cine profetește din nou înaintea multor *noroade, neamuri, limbi și împărați?* Mireasa lui Isus Hristos. Ea este singura care poartă Mesajul, este singura care a mâncat Cartea, Ea este singura care a digerat-o, fiindcă nu a ajuns numai în gura Ei, ci și în pântec. Apoi, din pântecul nostru vor curge râuri de Apă vie. Această Apă curge din pântec, din inimă, nu din gură. Amin! Dar acum, Mireasa nu poate doar să mănânce Cartea, să se bucure de Cuvânt, ci trebuie să profetească din nou. Aleluia!

Unii așteaptă să se întoarcă profetul și să facă lucrarea pe care Dumnezeu ne-a chemat pe noi s-o facem. Ei spun: „Când se va întoarce fratele Branham, va face aceasta. El va zbura cu avionul pretutindeni, iar noi vom aranja adunări în cort și altele.” Nu este biblic să vină el și să facă aceasta, ci este biblic ca noi să împlinim aceasta! Amin!

Fratele Craig este în Japonia și suferă de o indigestie pentru că această Scriptură se împlinește în auzul urechilor voastre; astăzi se împlinește această Scriptură. Fratele Craig zace în pat și încearcă să-și revină pentru că trebuie să meargă să predice Evanghelia la o lume păcătoasă care nu a auzit-o niciodată. Astăzi s-a împlinit această Scriptură în auzul urechilor noastre. Dar care este partea voastră și a mea? Am mâncat noi Cartea? Dacă am digerat-o, atunci partea noastră este să profetăm din nou, pentru că noi nu ne rușinăm de Evanghelia lui Isus Hristos. Aceasta este puterea mântuirii.

Acum vom merge în 1Tesaloniceni. Vă rog să mă iertați dacă sunt prea entuziasmat, dar niciodată nu a fost o zi ca aceasta. Noi stăm exact în aceeași poziție în care a stat și Maria când a venit îngerul, mesagerul, la ea și i-a spus: „Acestea sunt Scripturile și tu ești aleasă să le împlinești. Aceasta este profeția, aceasta este făgăduința, iar tu ai fost aleasă.” „Cum?” a întrebat ea, iar el a început să-i spună despre Duhul Sfânt care avea să vină și să înfăptuiască lucrarea. Amin!

Acum, noi stăm în aceeași poziție în care a stat și Maria, pentru că profetul, mesagerul a venit și ne-a spus: „Acestea sunt Scripturile, porțiunea pe care trebuie s-o împliniți voi.” Și ce am făcut noi? Am răspuns simplu: „Facă-mi-se după cum spui.”

Când umbla pe străzi, Maria avea un secret pe care nu-l știa nimeni altcineva, un secret pe care nu-l putea înțelege nimeni, înăuntrul ei, în trupul ei, ea purta Cuvântul vieții, Îl purta pe Hristos, purta Cuvântul, iar noi suntem în aceeași poziție. Amin!

În epocile bisericilor, ei nu știau unde se aflau. Pavel care a spus: „Eu sunt o Lumină pentru neamuri”, pentru că el își cunoștea poziția, știa unde se afla și a împlinit totul până la literă. Dar după timpul acela, ei nu au mai știut unde se aflau în Planul de răscumpărare al lui Dumnezeu, nu au mai știut care era poziția sau locul lor, ci au luat doar Cuvântul care era dat și se țineau cu credincioșie de El.

Dar astăzi, noi știm unde ne aflăm în Cuvânt, în Scripturi și trebuie să fim credincioși Planului făcut de Tatăl nostru. Aleluia!

Ceea ce mă entuziasmează este faptul că pentru noi aceste lucruri nu mai sunt o taină, așa că nu ne mai întrebăm: „Ce trebuie să fac? Care este voia Domnului cu privire la viața mea?” Voia Lui este să luăm Cartea, s-o mâncăm și să prorocim din nou. Să spunem ceea ce spun casetele, să predicăm Cuvântul, să-L împărtășim, să-L mărturisim și să lăsăm ca viețile noastre să fie o mărturie a ceea ce se regăsește pe acele casete. Luați totul de pe casete și duceți în casele voastre! Aliniați-vă cu Mesajul orei și lăsați ca lumea să vadă că profețim din nou. „Astăzi, această Scriptură s-a împlinit în auzul urechilor voastre!”

Să citim din 1Tesaloniceni 4.16-17:

„Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos.

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

Fratele Branham a vorbit despre aceste versete în mesajul „Răpirea” și a spus că, așa cum citim în Scripturi, există trei lucruri: un Strigăt, un Glas, Glasul Arhanghelului și o Trâmbiță. Să citim ce a spus profetul:

„Înainte ca să apară Isus, trebuie să se petreacă trei lucruri: un Strigăt, un Glas și o Trâmbiță. Acum, un Strigăt... Isus le înfăptuiește pe toate trei când coboară.

Un strigăt. Ce este strigătul? Este Mesajul care iese mai întâi, Pâinea vie a Vieții care aduce la suprafață Mireasa.”

Mai departe, el spune:

„Primul lucru care are loc când El începe să coboare din ceruri, este Strigătul.”

Haideți să înțelegem toate acestea. Am citit Scripturile? Aici este Domnul Însuși:
„Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer.”

Așadar, în mințile noastre nu există nici o umbră de îndoială cu privire la aceasta, iar ceea ce ne-a spus profetul este adevărat. El ne-a spus că Pecețile au fost

deschise, iar Apocalipsa 10.1-7 este acum istorie, a trecut. De ce? Pentru că „Însuși Domnul coboară”, iar fratele Branham ne-a spus că El le împlinește pe toate trei în timp ce coboară. Amin! El nu stă acolo așteptând și nu va deschide Pecețile într-o zi din viitor, ci a făcut deja această lucrare, a deschis deja Pecețile, iar acum, coboară în chipul Duhului. Amin! Însuși Domnul, nu un al doilea sau un al treilea domn, ci Însuși Domnul coboară cu un Strigăt, un Glas și o Trâmbiță.

„Primul lucru care are loc când El începe să coboare din ceruri, este Strigătul. Ce este acesta? Este un Mesaj, pentru a-i aduce pe oameni împreună. Mai întâi a ieșit un Mesaj. Acum, este timpul pregătirii candelor. „Ridicați-vă și pregătiți-vă candelor!” Ce strajă a fost aceasta? A șaptea, nu a șasea. A șaptea: „Iată, vine Mirele! Ridicați-vă și pregătiți-vă candelor!”, iar ele au făcut aceasta. Dar unele dintre ele au aflat că nici măcar nu aveau untdelemn în candelor lor. Vedeți? Dar este timpul pregătirii candelor.

Este timpul lui Maleahi 4; este Luca 17. Noi vedem trăind chiar acolo, toate acele profeții care sunt așezate în ordine desăvârșită pentru această zi.”

Ce descrie el aici? Strigătul.

Așadar, există trei lucruri: un Strigăt, un Glas și o Trâmbiță, În pasajul citit de noi, fratele Branham a descris Strigătul, iar Maleahi 4 și Luca 17.30, au făcut parte din Strigăt.

Să citim mai departe din mesajul „Răpirea”:

„Acum, primul lucru este Strigătul... Deci, este un Strigăt, un Glas și o Trâmbiță.

Strigătul: un Mesaj care pregătește poporul.”

Am auzit noi Strigătul? Amin! Fratele Branham a spus: „*El le înfăptuiește pe toate trei în timp ce coboară.*” Cine strigă Mesajul? Trebuia să fie El. Nu William Branham, ci El. El le înfăptuiește pe toate trei în timp ce coboară: El a strigat, El a adus un Mesaj pentru a aduna Mireasa, apoi El va avea Glasul de Arhanghel.

„Strigătul: un Mesaj care pregătește poporul.

Al doilea este Glasul învierii: Același Glas răsunător care l-a chemat pe Lazăr din mormânt, în Ioan 11.38-44.

Adunarea Miresei împreună, apoi învierea morților, vedeți, pentru a fi luați sus cu El. Acum fiți atenți, pentru că au loc trei lucruri. Care este următorul? Trâmbița. Un Strigăt, un Glas și o Trâmbiță.

Deci, al treilea lucru este o Trâmbiță. La sărbătoarea Trâmbițelor, Trâmbița cheamă întotdeauna poporul la sărbătoare, iar această sărbătoare va fi Cina nunții, Cina nunții Mielului și a Miresei, în ceruri. Înțelegeți?

Primul lucru care vine la suprafață este Mesajul Lui care cheamă Mireasa împreună. Următorul lucru este învierea Miresei adormite, a celor care au murit în celelalte epoci. Ei sunt luați sus împreună. Iar Trâmbița anunță sărbătoarea în ceruri. Aceasta este ceea ce are loc, prieteni.

Noi suntem chiar acolo, suntem pregătiți acum. Singurul lucru este că Biserica ieșită afară, trebuie să stea înaintea Fiului pentru a se coace.”

Așadar, în mesajul Răpirea, fratele Branham ne spune că este un Strigăt, un Glas, care este Glasul învierii. Este același Glas care l-a chemat pe Lazăr din morți. Strigătul este istorie, iar Glasul are loc chiar acum. Astăzi s-a împlinit această Scriptură în auzul urechilor voastre! Amin!

Fratele Branham a spus, iar noi am citit aceasta de multe ori în „Epoca Bisericii Laodicea”:

„Da, domnilor. Biserica nu mai este gura lui Dumnezeu, ci este propria ei gură. Dar Dumnezeu se va întoarce spre ea și o va uimi prin profet și prin Mireasă pentru că Glasul lui Dumnezeu va fi în Mireasă.”

Unde va fi Glasul lui Dumnezeu? În Mireasă.

Vreau să vă întreb: „Unde este Glasul lui Dumnezeu?” Chiar aici, frați și surori. Este chiar aici, iar dacă nu a existat o înviere a sfinților în slujba pământească a fratelui Branham, această înviere a sfinților adormiți trebuie să aibă loc acum și este nevoie de Glasul lui Dumnezeu, de Glasul învierii; El trebuie să vorbească și să-i cheme pe cei morți. Cum va vorbi El? Cum a strigat El? Printr-un om. Așa cum am citit, când vine jos, El înfăptuiește toate cele trei lucruri în timp ce coboară. Astfel, când El a strigat, tot ce am auzit noi a fost fratele Branham care predica Mesajul. Acela a fost Glasul Domnului care striga!

În 1Tesaloniceni ni se spune că Glasul este Glasul Arhanghelului. În limba greacă,

cuvânt „arhanghel” înseamnă „căpetenia îngerilor.” Cine este Căpetenia îngerilor? Cine este Mihail, Arhanghelul despre care ni se vorbește în Epistola lui Iuda? Cine este Căpetenia îngerilor? Este Isus Hristos în chip de teofanie, Împăratul în chip de teofanie. El este Căpetenia îngerilor, este Glasul Arhanghelului. Cine este Arhanghelul? Îngerul puternic care a venit jos cu o Carte deschisă. Acesta este Hristos, este Mihail în chip de Înger; teofania lui Hristos a venit jos cu o Carte deschisă în mâna Sa, acesta fiind Glasul care va învia morții. Și unde este acest Glas? În Mireasa Sa.

Acesta este motivul pentru care noi trebuie să prorocim din nou. Noi nu ținem Mesajul înăuntru, nu mergem să-L ascultăm acasă și să avem micuțe adunări individuale sau de grup, ci ieșim afară, răspândim Cuvântul și le spunem oamenilor: „Acesta este Hristos, Acesta este Cuvântul!” Acesta este Strigătul și noi suntem Glasul Lui. Iar într-o zi, acel Glas va fi atât de unit încât va ajunge în punctul în care nu va mai fi o profeție, ci va fi istorie pentru că va exista o înviere a sfinților adormiți. De ce? Pentru că vom ajunge în poziția noastră, iar Dumnezeu Se va mișca prin Trupul Lui ales. Atunci, va fi un Glas, o manifestare a puterii depline a lui Isus Hristos, iar acel Glas va învia morții. Aceasta nu se va întâmpla pentru că vom spune noi: „Morților, înviați!”, ci pentru că viețile noastre vor glăsuși Viața lui Dumnezeu, pentru că viețile pe care le vom trăi vor fi glasuri ca de tunet, vor răsuna ca un tunet, așa că diavolul nu le va mai putea ține pe loc, pentru că ei trebuie să învie înainte ca trupurile noastre să fie schimbate. Amin!

Dacă doriți ca trupurile voastre să fie schimbate, trăiți o viață care să fie Glasul lui Dumnezeu! Trăiți o astfel de viață încât atunci când mergeți pe stradă, cine se va uita la voi să audă Cuvântul. Doar apariția noastră trebuie să propovăduiască cu îndrăzneală Scripturile vii, pentru că El trebuie să fie în gura noastră, în casa noastră în viața noastră. Amin!

Trebuie să fie un Glas al învierii, iar acesta este Glasul Arhanghelului. Așa cum am văzut, când El a vorbit prima dată, a făcut-o printr-un om – acela a fost Strigătul. Atunci, aceasta a fost profeție, dar acum este istorie.

Unde se regăsește Glasul Lui acum? În Mireasă. Noi trăim în Scripturi, facem Scripturile trup, suntem o Carte vie, un Cuvânt viu, arătat în seara aceasta chiar în această clădire, în această încăpere. Ce suntem noi la muncă, acasă? Suntem Glasul Arhanghelului, Cuvântul arătat, manifestat.

Aș vrea să mai citim câteva versete, apoi vom încheia. Se pare că trebuie să încheiem când abia începem, dar așa este câtă vreme trăim în timp. Când voi ajunge însă dincolo, nu mă va mai opri nimeni, pentru că acolo nu vor mai fi ceasuri, calendare, iar eu voi fi fericit.

Să deschidem Bibliile la Apocalipsa 1.10-20:

„În Ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe,

care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea.”

M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur.

Și în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur.”

Vreau să fiți atenți! Aici, Ioan spune că a auzit un Glas, iar când s-a întors, a văzut că în mijlocul celor șapte sfeșnice, care sunt cele șapte epoci ale Bisericii, stătea Cineva. Așadar, în epocile bisericilor era Cineva care semăna cu Fiul omului. Ioan nu l-a numit Fiul omului, ci a spus „cineva care semăna cu Fiul omului”. Aleluia! Acesta este Hristos în Biserica Sa.

„Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada, ochii Lui erau ca para focului, picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.

În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui.

Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă,

Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.

Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după

ele.

Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici și cele șapte sfeșnice sunt șapte Biserici."

Aș vrea să ne întoarcem la versetul 15:

„picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.”

El avea un Glas și vorbea, iar când s-a întors, Ioan a văzut pe Cineva care semăna cu Fiul omului. Dar Acesta care semăna cu Fiul omului era Cineva în chipul Fiului omului și stătea în mijlocul celor șapte epoci. Fratele Branham a luat aceste taine care nu au fost cunoscute niciodată până în epoca a șaptea a Bisericii și ni le-a descoperit, pentru că în șapte îl avem întotdeauna pe șase. Așadar, în șapte avem întotdeauna desăvârșirea, încheierea, dezvelirea completă. Amin! Deci, avem 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, dar în șapte le avem pe toate șase. Amin! Astfel, fratele Branham a putut privi înapoi în cele șapte epoci ale Bisericii și le-a putut arăta pe toate șapte, iar noi le putem vedea pe toate șapte, dar în fiecare din aceste epoci s-a putut vedea doar o parte. Însă pe măsură ce se mergea mai departe, se mai putea vedea puțin, apoi încă puțin, dar când am ajuns la epoca a șaptea, am putut să privim înapoi și să vedem totul. Când am ajuns la sfârșit, am putut privi înapoi și să spunem: „Tot timpul a fost Hristos într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare, a fost Hristos în chipul Miresei.” Deci, nu este de mirare că atunci când Se afla în mijlocul epocilor bisericilor, în mijlocul sfeșnicilor, Glasul Său era ca vuietul unor ape mari.

Noi știm că fratele Branham a spus că Cuvântul tălmăcește întotdeauna Cuvântul. Să mergem deci, în Apocalipsa 17.1:

„Apoi unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari.”

Deci, avem același termen, însă aici este vorba de biserica catolică, curva cea mare care stă pe ape mari, și vom vedea că Biblia se tălmăcește singură pentru că în versetul 15, îngerul începe să tălmăcească simbolurile:

„Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.”

Așadar, în Apocalipsa 1, Ioan a auzit acel Glas ca vuietul unor ape mari, iar când s-a întors să vadă ce era, a văzut pe Cineva care semăna cu Fiul omului; apele mari sunt noroade, gloate, neamuri și limbi. Amin! Aceasta este o Mireasă universală și cuprinde multe noroade, gloate, neamuri și limbi. Ce sunt ei? Glasul Fiului omului. Amin! Este Glasul Arhanghelului, este Glasul lui Dumnezeu, aceștia vor fi Glasul învierii. Cum? O vom face noi? Nu putem! Când îngerul a venit la Maria, ea nu a putut face nimic pentru a rămâne însărcinată cu Hristos, ci a spus doar: *„Facă-mi-se după cum spui!”* Așa l-a dat naștere lui Hristos, așa a devenit manifestarea Cuvântului din ceasul acela și așa, profeția dată prin Isaia a devenit istorie în pântecul ei.

Cum s-a întâmplat aceasta? Pentru că a spus: *„Facă-mi-se după Cuvântul Tău!”* Cum vom fi noi Glasul ca vuietul unor ape mari, Glasul Fiului omului, Glasul Arhanghelului, Glasul lui Dumnezeu? În același fel: „Facă-mi-se după Cuvântul Tău.”

Acesta este motivul pentru care noi nu ne jucăm cu Cuvântul lui Dumnezeu și nu spunem că profetul a fost prea strict, prea legalist sau că a avut părerea sa. Ce încerca el să facă? S-o îmbrace pe Mireasă în Cuvânt. Amin! El încerca să aducă Mireasa în poziția în care spuneau Scripturile că va fi.

Astfel, în mesajul „Evenimente actuale clarificate prin profeție”, el a spus:

„Dacă ești un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, tu ai fost tot timpul în Dumnezeu. Dar El a știut în ce strat și în ce timp urma să fii sădit.”

El a știut că în noi se afla un atribut al Său și a alocat porțiuni pentru diferite perioade ale timpului, porțiuni pentru a face anumite lucruri.

În Exod, ei au avut o anumită porțiune ca să slujească unui anumit scop. Iosua și Caleb au avut o parte, o porțiune, un scop, pentru a răspunde nevoii zilei lor. Amin!

În Reforma timpurie, credincioșii care au auzit Adevărul, au ieșit din formalism, dintr-o formă de religie și au intrat în Cuvânt. Ei au avut o părticică din Viața lui Dumnezeu, o Sămânță-genă a lui Dumnezeu care a ieșit afară pentru a răspunde provocării zilei lor. Și dacă ei au avut ceva, atunci noi ce avem?

Când a hotărât mai dinainte ceea ce avea să se întâmple, Dumnezeu a pus în voi și în mine Ceva care să răspundă provocării acestei zile. Aceasta este păticia pentru ziua de astăzi. În interiorul vostru există o păticia, iar acea păticia va fi Glasul lui Dumnezeu astăzi. În interiorul vostru există o porțiune care va fi, în mod absolut, fără îndoială, Glasul învierii astăzi; în interiorul vostru există o porțiune care va mânca întreaga Carte, dar voi nu vă veți rezuma doar la a mânca această Carte, ci veți proroci din nou, la multe națiuni, popoare și împărați. Mireasa va proroci din nou! Ea nu va tăcea, așa cum nu a tăcut nici Pavel atunci când l-a întâlnit pe împăratul Agripa, ci i-a spus:

„Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea pe care ei o numesc partidă.” (Fapte 24.14). El a spus aceasta. De ce? Pentru că a mâncat păticia sa din Carte, dar noi vom mânca toată Cartea și vom proroci din nou.

Să citim ce a spus fratele Branham mai departe în „Evenimente actuale clarificate prin profeție”:

„Așadar, acum voi sunteți o făptură nouă, un fiu al lui Dumnezeu, un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, manifestați pentru a răspunde provocării acestui ceas, pentru a-L legitima pe Dumnezeul cel Viu și Adevărat al acestui ceas, Mesajul care vine la suprafață în acest timp.”

Gândiți-vă la aceasta! Maleahi s-a împlinit și Apocalipsa 10.1-7 este istorie, ceea ce înseamnă că noi nu suntem aici ca să răspundem provocării aceluia ceas; nu suntem aici ca să răspundem provocării anului 1963. Nu de aceea suntem pe acest pământ astăzi. Nu știu ce credeți voi, dar eu mă bucur că Domnul nu s-a întors în plinătate în anul 1977, pentru că eu m-am născut în anul 1977. Mulți dintre voi v-ați născut după aceea, dar Dumnezeu a știut tot ce urma să se întâmple și cine va veni pe pământ. Eu nu am fost aici în anul 1963, pentru a spune „Amin”, nu am fost aici ca să mă pun de partea Cuvântului atunci când a fost predicat de profet, dar mă aflu aici în ceasul acesta, *„pentru a-L legitima pe Dumnezeul cel Viu și Adevărat al acestui ceas, Mesajul care vine la suprafață în acest timp. Așa este. Voi sunteți o lucrare înfăptuită înainte de întemeierea lumii. Dacă nu ați fost aleși astfel, indiferent cât de mult veți încerca să-L imitați, nu veți reuși niciodată.*

...Astfel, Biserica va ieși la suprafață prin neprihănire, sfințire, botezul Duhului Sfânt (restituirea darurilor), exact în Chipul lui Hristos.”

Spre ce ne îndreptăm noi? Spre Chipul lui Hristos: „Facă-mi-se după Cuvântul Tău.

Dă-mi Cartea și o voi mânca."

Uneori, oamenii cochetează cu Mesajul puțin, citesc puțin, vin la biserică puțin, îl iubesc puțin, dar dacă devine mai aspru, nu-l mai plac deloc. Nu aceasta este ceea ce i-a spus Arhanghelul, Îngerul puternic, lui Ioan să facă cu această Carte! El i-a spus să ia Cartea și s-o mănânce, apoi să procească din nou. Slăvit să fie Domnul!

În Cuvânt sunt o mulțime de lucruri care au fost profețite, dar acum sunt istorie și sunt alte lucruri care au fost profețite și se manifestă acum. Voi știți că am citit de multe ori din Epoca Bisericii Laodicea faptul că biserica nu va mai fi Gura lui Dumnezeu, ci va fi propria ei gură. După ce a spus aceasta, fratele Branham s-a dus direct în Apocalipsa 22.17, în ultimul capitol al Cuvântului scris și a citit:

„Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!”

Astăzi se împlinește această Scriptură, iar noi facem parte din împlinirea acestei părți a Ei. La încheierea Cărții, ultimii oameni care vorbesc, ultimele, ultimele cuvinte care sunt spuse, ultimele lucruri care se petrec în acest Cuvânt, spun: *„Duhul și Mireasa zic: „Vino!”*

Astăzi se împlinește această Scriptură în auzul urechilor voastre!

Câți dintre voi faceți parte din acest verset? Isus a venit și a spus: „Eu sunt Lumina lumii!”, apoi, cu altă ocazie le-a zis apostolilor: „Voi sunteți Lumina lumii!” Oricine face parte din Hristos este Lumina lumii, iar noi purtăm în noi Viața, purtăm un Cuvânt viu la o omenire care piere.

Prieteni, noi am mâncat Cartea, să profețim din nou, pentru că într-o zi, curând, toate lucrurile despre care vorbim acum vor fi istorie. Amin!